

MARE CZECH

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

Český doktor na moři 7

...a ti, co jsou na moři

Otakar Mlejnek

počet stran 198

vazba brožovaná

fotografie 4

doporučená prodejní cena bez DPH 303 Kč

běžná cena 349 Kč, naše cena 325 Kč,

cena K“M“K 289 Kč

ISBN 978-80-86930-41-1

Publikace vychází
v limitované číslované
edici s podpisem autora.

„Jsme uprostřed jedné bezesné noci pod vibrujícím stropem lodní kabiny v ozvěně dunění lodního šroubu kdesi pod rovníkem.

Námořnické duši sevřené oceánem se honí hlavou

nejrůznější vzpomínky a myšlenky. Jsou spojeny s domovem, starými láskami, problémy, kterým se nedá ujet a se zdeformovanými lidskými ideály. Přízračné představy nabývají obřadných rozměrů a týkají se jak osobních výjevů ze života tak i příběhů z Bible a s tím spojených filozofických otázek. Celá společnost i mnohá církevní dogmata jsou přitom svléknuta úplně donaha jako při nejpodrobnějším lékařském vyšetření. Při nespavosti z rovníkového vedra se nedivte ničemu.

Dle jednoho starověkého rčení jsou na světě tři druhy lidí – živí, mrtví a ti co jsou na moři. O každé z těchto říší chci vyprávět...”

A autor jistě vyprávět umí. Svědčí o tom i sedm úspěšných knižních titulů které má za sebou. Vrátime-li se k citovanému přísloví, má i za koho vyprávět. Otakar Mlejnek opravdu žil, kdo ho zná, ví, jaký je živel. Může vyprávět i za ty na moři. Vždyť mezi námořníky jako lodní lékař prožil osmadvacet let. A nyní, želbohu, může vyprávět i za ty poslední. Ještě se dočkal vydání této knihy, ještě jí pro Vás stačil podepsat... Na poslední plavbu odplul 3. června 2013.

O autorovi:

Autor netradičních cestopisů úsměvné povahy a osobitého humoru ze života československých námořníků se narodil ve třicátých letech minulého století v Roudnici nad Labem. Napsal šest dílů svých pamětí z námořnického prostředí pod obecným názvem „Český doktor na moři“. Ve svém rodišti běhal jako malý chlapec podle břehů našeho Labe, které je tam právě nejširší v republice a tak není vyloučeno, že tato řeka do něj zaklela jeho celoživotní touhu po velké vodě. Vyrůstal v rodině učitele, určitě ne v nadbytku, ale docela jistě obklopen mimořádnou láskou svých rodičů. Vystudoval roudnické gymnázium, kde v roce 1949 s vyznamenáním odmaturoval. Vzhledem ke svému jazykovému nadání i smyslu pro společenské vystupování se chtěl věnovat diplomatické dráze, nejlépe ve funkci velvyslance v nějaké divoké zemi, o kterou by nikdo nestál. Z politických důvodů se ovšem musel své touhy vzdát, s nestraníky se na těchto místech nepočítalo. Jakýmsi náhlým vnuknutím se tedy rozhodl pro medicínu, kterou považoval v tehdy rozděleném světě za jednu z mála možností, která by mu otevřela cestu do světa. Vše bylo o to složitější, že hranice naší republiky byly v té době obehnané ostnatými dráty. Přesto se v něm vzrůstala touha po poznání světa, které by bylo splněním jeho chlapeckých snů. Okouzlovaly ho názvy světových metropolí a především celý Dálný východ. Přihlásil se tedy na lékařskou fakultu University Karlovy v Praze, kde jakýmsi zázračným způsobem obstál u přijímacího pohovoru. Vystudoval ji se zaťatými zuby, už od mládí se ničeho víc nebál než nemocí, nemocnic a nemocných, medicína nebyla určitě jeho parketou.

Veden vidinou lodi, která se za všemi obtížemi studia, především pak pitevně skrývala, nakonec v roce 1956 úspěšně odpromoval. Přihlásil se dobrovolně na Slovensko, kam ho lákala jeho další láska – hory. V nemocnici v Liptovském Mikuláši získal potřebnou praxi a tak začal pomýšlet na návrat do Prahy, odkud by vystartoval do světa. V Čechách působil nejprve jeden rok na Kladensku jako závodní lékař na dole Nosek. V té době složil atestaci z chirurgie, což byla jedna z podmínek pro vykonávání funkce lodního lékaře. Za odměnu při likvidaci následků důlního neštěstí byl pak začátkem roku 1960 uvolněn do Prahy. Působil pak čtyři roky v Ústavu klinické a experimentální chirurgie, kde měl nejlepší předpoklady k dalšímu odbornému růstu. Tehdy s úsměvem prohlašoval, že v medicíně už dělal vše, jen ještě neskládal v ústavu uhlí. Protože se v něm stále silněji ozývalo „Volání moře“, přihlásil se jednoho dne s bušícím srdcem u Československé námořní plavby. Neuvěřitelnou souhrou šťastných náhod proplul šťastně všemi kádrovými nástrahami a byl nakonec do funkce lodního lékaře přijat. V létě roku 1964 odjížděl do Rijeki na svou první dálnou plavbu.

Začal na jedné z našich nejslavnějších lodí Juliu Fučíku, ještě parolodi. V období půldruhého roku s ní navštívil celkem pětkrát dálný východ, především Čínu a Vietnam, ale i Kambodžu, Bangladěš a Cejlón. Námořnický způsob života mu plně vyhovoval. Díval se na vše plně rozevřenými očima, byl lodí a světem přímo nadšen. Navštívil celou řadu evropských přístavů, Indii, Afriku, ledové pustiny nad severním polárním kruhem v Murmansk, později i Severní a Jižní Ameriku a Japonsko. Všechny poznatky ze světa v sobě pečlivě ukládal, jako kdyby tušil, že je bude jednou při psaní svým pamětí potřebovat. Za dobu svého působení na moři se zúčastnil dvou záchranných akcí lodí v tísni vysílajících SOS. Po prvé s naším Mírem u Sumatry, podruhé na našem Brně v Bengálském zálivu.

Na lodích československé námořní flotily se plavil od roku 1964 do roku 1992, s přestávkami tedy plných 28 let. Za tu dobu obeplul několikrát zeměkouli, sloužil na více než dvaceti lodích, na některých v odstupu let i opakovaně. Jeho poslední lodí byly m/s Slapy, se kterou se rozloučil se svým milovaným Dálným východem, kdy navštívil Čínu, Filipíny a Japonsko. Při renesanci pirátů v těchto oblastech sloužil při této plavbě s našimi námořníky protipirátské služby. Patří mezi vyvolené, kterým bylo dopřáno plavit se čtyři dny proti proudu Amazonky až k soutoku s Río Negro do říčního přístavu v klínu džungle, Manausu.

Autor knížek dokumentujících život na moři a popisující svá dobrodružství v různých světadílech, lodní lékař MUDr. Otakar Mlejnek, žil ze svých bohatých životních zkušeností a vzpomínek se stálou láskou k moři. Přiznával, že se moře stalo jeho osudem a netajil se tím, že kdyby byl znovu mladý, šel by za jeho voláním znovu.

Ukázka:

Každý námořník dobře ví, že den na moři je dlouhý asi jako ta zpěněná bílá brázda, táhnoucí se za lodí do dálky. Týden na moři se zdá být mnohem kratší, ještě kratší je měsíc a nejrychleji uběhne na moři rok. Uprostřed těch slaných vod se nějak rychleji stárne, než se člověk naděje, má rok života za sebou. Ty roky se řadí v dlouhou přímku jako korálky v náhrdelníku a jsou všechny téměř stejné. I to naše milované moře se ani ve všech svých proměnách nemění, jeho tvář nestárne, je stále stejně krásná i krutá. To jen člověk se v jeho náruči mění rychleji než na pevnině, prostě mu tam ten život rychleji utíká a za pár let je to znát. Vzpomínám na moudrá slova suezského lodivoda, který prohlásoval, že ho nakonec začal nenávidět, protože mu vzalo mládí a nejlepší léta života. Tahle smutná pravda je námořnickým údělem, každý, kdo slouží na moři, ji musí vzít na vědomí a smířit se s ní. Když jsem se začal plavit po moři, vůbec jsem si tuto skutečnost neuvědomoval. Teprve když teď na to vzpomínám, cítím, jak rychle to uteklo a co vše se od chvíle, kdy jsem vstoupil na palubu své první lodi, změnilo.

Byl to s/s *Julius Fučík*, paroloď se slavnou minulostí a já na ní úplný nováček s velikým očekáváním v očích a s ještě větší láskou ke všemu, co mne na moři čeká. A potom se mi přehnalo nad hlavou celých dvacet osm let námořnického života, nádherná, ale osudová vichřice. Samozřejmě, že s přestávkami, čistého času to byla asi tak polovina. Dosti času na to, aby člověk mořem prosákl a naučil se ho milovat i nenávidět. Od vrcholné lásky k nejhlubší nenávisti nebývá v životě nikdy daleko. Když po těch dlouhých letech odcházím z paluby své poslední lodi m/s *Slapy*, mám za sebou předlouhou řadu dní na moři, mnohem vážnější tvář, poněkud opotřebovanější tělo a dost šedivých vlasů i vrásek na čele. Bohatší zkušenostmi, ale i chudší o mnohé iluze prožívám jakousi osobní variaci zmoudření dona Quijota. Tak už to ale v životě chodí nejen na moři, ale i na pevnině. Stárnutí neutěš a nikde se před ním neschováš. Rozhodně jsem ale nikdy nezalitoval, že jsem se vydal za mořem, jehož volání mi dodnes zní v duši.

Vzdal jsem tím samozřejmě svou lékařskou odbornost a třeba i pár vědeckých hodností. Opustit výzkumný ústav Kliniké a experimentální chirurgie, ze kterého pak vznikl náš slavný IKEM, se může zdát mnohým lékařům čirým bláznovstvím. Po prostředí zaručujícím stálý odborný růst často jen marně touží a v ušlechtilé posedlosti jsou ochotni obětovat vědeckému poslání to, co právě já obětovat nedokázal. Já byl zas posedlý mořem a s ním spojeným poznáním světa. Chce-li mladý člověk něco dokázat, musí být myšlenkou svých ideálů tak zaujat, že pro něj nic jiného neexistuje. Já byl v zajetí svého volání moře. Podobná volání znali určitě Pasteur, Robert Koch, Michelangelo, Rembrandt, Mikuláš Koperník či Albert Einstein, kteří zasvětili svůj život vědě, umění nebo vesmíru. Všichni ti obrovští géniové ducha v ušlechtilé posedlosti sváděli boj se smrtí, hledali cesty, jak odhalit tajemství hmoty i života, jak ovládnout energii, odkrýt zákonitosti vesmíru, černých děr i časoprostoru, ale i jak sloužit krásným múzám a zpodobňovat krásu. Jedině v ušlechtilé posedlosti s cílenou snahou přijít něčemu na kloub, bez ohledu na osobní potřeby, čas, únavu a jakékoliv překážky, se svět zásluhou tisíců oddaných vědeckých, technických i uměleckých pracovníků valí vpřed.

Ušlechtilou posedlostí, které jsem podlehl, se pro mne stalo volání divočiny, které tak dobře znal Jack London, nedostižný dobrodruh, cestovatel, dokonce i námořník, v jehož stopách jsem se vydal. A tak při své posedlosti mořem i světem poměrně snadno měním odborný růst v medicíně za úžasná dobrodružství a neocenitelné životní zkušenosti, které nelze najít ani ve všech knihovnách světa. Poznal jsem jak světové metropole, tak nejzapadlejší kouty světa. Plahočím se do úpadu v tropických vedrech pod rovníkem i v mrazivých končinách nad polárním kruhem, touha po poznání mne žene jak do rizikových mohamedánských mešit, tak do tajuplných buddhistických a hinduistických pagod. Místa, která mne v mládí už jen svými názvy okouzlovala, se dnes v mé mysli řadí v nádherný náhrdelník poznání. Každá vzpomínka je korálkem, každý korálek má jiný tvar, barvu i lesk a zavadí-li o sebe, vydává každý z nich i jiný tón. Všechny ty tóny se pak slévají ve velkolepou symfonii Poznání, na jejíž melodie jsem čekal celý život.

Když se někdy skláním nad mapou světa, klouže můj zrak po důvěrně mi známých místech, ze kterých mi každé něco připomíná. Potichu si šeptám Alexandrie, Šanghaj, Peking, čínská zeď, Yang Tse Kiang, Mekong, Brahmaputra, Indus, Kongo, Perlová řeka, Amazonka, Colorado River, Řeka sv. Vavřince... Znovu před sebou vidím Tokio, Rio de Janeiro, New York, Hamburk, Bombay, Kalkatu, Kapské Město, Stolovou Horu, Káhiru, pyramidy, Ephes v Turecku, starověký Urr v Iráku, Ugarit v Sýrii, zázraky starověku. Jindy to jsou i zcela neznámá místa v kouzelné bezejmenné přírodě, zapadlé kouty nad Perlovou řekou v jižní Číně, v zešeřelých jeskynních chrámech podivuhodných náboženství v Indii, nebo na vrcholcích kopců za přístavem kdesi v Japonsku. Všechny ty dominanty poznání jsou pro mne nezapomenutelnými zastávkami na cestě světem, na který s láskou vzpomínám. Ke každému z těchto pojmů se váže nějaká příhoda, často celé kytice vzpomínek. Někdy veselější, jindy vážnější, dokonce varující, vždy však poučné, oslovující hledající duši i roztoužené srdce. Za vším, co jsem tu uvedl a snad ještě víc za tím, co jsem tu ani uvést nemohl, se opravdu dalo jít, stálo to za to a udělal jsem dobře, že jsem se za tím pustil.

Předmluva

Vážené dámy a pánové
dovoľte mi, abych předmluvu k dalšímu, tuším již sedmému dílu
vzpomínek lodního lékaře a filozofa života MUDr. Otakara Mlej-
nka, začal citátem ze třetí kapitoly této knihy:

„Zdá se dokonce, že čím to doktor se svým pacientem lépe umí,
tím méně toho může z celé medicíny znát a tím méně mu též velký-
mi vědeckými poznatky komplikovat život.“

V něm je skryta hluboká moudrost a skutečné umění medicíny,
odborně řečeno – prvního kontaktu – tedy té medicíny, se kterou
se všichni během života setkáváme nejčastěji. A lodní medicína je
jejím specifickým odvětvím. Hlubokou a pravdivost tohoto citátu
nemůže pravděpodobně čtenář nelékař zcela pochopit. Ale ujišťuji
Vás, že v devadesáti procentech těch běžných onemocnění to tak
je. A dobrý doktor pozná těch zbývajících deset procent. Takového
pacienta odešle, aby se mu někdo věnoval za použití „velkých vě-
deckých poznatků“ a pomohl mu. Ale na moři tuto možnost obvykle
nemá a musí si umět poradit. O to je role lodního lékaře složitější.

Když se mi dostalo té cti, že jsem byl požádán autorem o na-
psání této předmluvy, právě jsem se s přáteli chystal na každoroč-
ní plavbu mezi chorvatskými ostrovy, a tak jsem rukopis na lodi
„Orao“ (česky *Orel*) přečetl a napsal i tyto řádky. O to složitější
práci měla moje sekretářka Renata, která můj mořem rozhoupavý
rukopis bezchybně rozluštila a přepsala.

Mohu s plnou odpovědností prohlásit, že autor je jako dobře
vyržalé víno. Však to přísloví všichni známe. Své místné vypra-
věcké umění zde spojil s filozofickými úvahami. A polemizuje se
samotnými základy naší civilizace, například Starým zákonem.
S autorovými překvapivými, avšak logickými závěry třeba nemu-
síte souhlasit, avšak přivedou vás k zamyšlení. A mne k tomu, že
bych tyto logické závěry rád zkonstatoval s některým odborníkem
na církevní „dogmata“. Ale nebojte se, vše je zařazováno námoř-
nickým životem. Ale na mistrovské líčení všeho, spojeného s mo-

Předmluva

Vážené dámy a pánové

dovoľte mi, abych předmluvu k dalšímu, tuším již sedmému dílu vzpomínek lodního lékaře a filozofa života MUDr. Otakara Mlejníka, začal citátem ze třetí kapitoly této knihy:

„Ždá se dokonce, že čím to doktor se svým pacientem lépe umí, tím méně toho může z celé medicíny znát a tím méně mu též velkými vědeckými poznatky komplikovat život.“

V něm je skryta hluboká moudrost a skutečné umění medicíny, odborné řešení – prvního kontaktu – tedy té medicíny, se kterou se všichni během života setkáváme nejčastěji. A lodní medicína je jejím specifickým odvětvím. Hluboku a pravdivost tohoto citátu nemůže pravděpodobně čtenář nelékař zcela pochopit. Ale ujišťuji Vás, že v devadesáti procentech těch běžných onemocnění to tak je. A dobrý doktor pozná těch zbývajících deset procent. Takového pacienta odešle, aby se mu někdo věnoval za použití „velkých vědeckých poznatků“ a pomohl mu. Ale na moři tuto možnost obvykle nemá a musí si umět poradit. O to je role lodního lékaře složitější.

Když se mi dostalo té cti, že jsem byl požádán autorem o napsání této předmluvy, právě jsem se s přáteli chystal na každoroční plavbu mezi chorvatskými ostrovy, a tak jsem rukopis na loď „Orao“ (česky *Orel*) přečetl a napsal i tyto řádky. O to složitější práci měla moje sekretářka Renata, která můj mořem rozhoupaný rukopis bezchybně rozluštila a přepsala.

Mohu s plnou odpovědností prohlásit, že autor je jako dobře vyzrálé víno. Však to přísloví všichni známe. Své mistrné vypravěčské umění zde spojil s filozofickými úvahami. A polemizuje se samotnými základy naší civilizace, například Starým zákonem. S autorovými překvapivými, avšak logickými závěry třeba nemusíte souhlasit, avšak přivedou vás k zamýšlení. A mně k tomu, že bych tyto logické závěry rád zkontroloval s některým odborníkem na církevní „dogmata“. Ale nebojte se, vše je zarámováno námořnickým životem. Ale na mistrovské lícení všeho, spojeného s mo-

5

Kapitola 2

Vzpomínky vonící sladkou vodou z města nad velkou řekou

Z oparů vzpomínek se v mé mysli vynořují nesouvislé mlhavé obrazy, patřící minulosti. Jsou to spíše souvislé opary zapomnění, ze kterých se však docela jasně vynořuje vzpomínka na úplná první loď, kterou jsem ve svém životě blíže poznal – malý labecký parníček, na jehož palubu jsem vstoupil jako asi desetiletý kluk. Už vůbec nevím, jak k tomu došlo, co bylo předtím, co potom je zahaleno mlhou, docela jistě ale vím, že mé první setkání s lodí bylo velkolepé. Patrně jsme se tehdy courali s mámou a tátou kolem Malého Labe a jakmile jsem ten parníček zahlédl, asi jsem si vykřikoval, abychom vstoupili na jeho palubu. Bylo to určitě zajímavé i pro mé rodiče, kterým se na té lodi nějak rozsvítilo v očích.

Tehdy jsem určitě poprvé překročil trap, můstek, spojující loď se břehem, i když je to v tomto případě jen silnější, asi dva metry dlouhé prkno. Přesto ovšem plní funkci trupu a já nepřestanu tvrdit, že jsem na něm poprvé stanul už asi v roce 1940. Skutečný trap námořní lodi jsem pak překročil až téměř za čtvrt století. Ten malý narušenos, okouzlený partou veselých šifáků, musel totiž nejprve dospět v mladáho muže a navíc se využit i nějakou odborností, která se dá na moři dobře uplatnit. V mém případě to znamená studium šesti let medicíny, jakož i další tři roky praxe, abych mohl složit první atestaci z chirurgie. Ta je základním poča davkem pro plnění funkce lodního lékaře, do které jsem se přímo zbláznil. Než se tedy člověk může po takovém trupu na svou první zaoceánskou loď Robinsonout, je předtím nutné překonat nemalo překážek. V roce 1964,

17

řem, jsme zvyklí z předchozích autorových knih, a proto se o této samozřejmosti nerozepisují, abych se neopakoval.

Takže vás již nebudu dále unavovat a s chutí do toho.

Váš Prof. MUDr. Jan Píř, DrSc.

6

přesně po čtyřiašedesáti letech od svého seznámení se svou prvou lodí, vstupuji v přístavu Říjeka v Jaderském moři na palubu své první námořní lodi. Jako mladý lodní lékař se vydávám na svou první dálnou plavbu směr Dálný východ. Pod československou vlajkou na zádi mé vysněné lodi se se mnou při pohledu na znak Československé námořní plavby na komíně točí celý svět.

Ze všeho jsem tehdy snad měl horečku. Vzpomínky na mé první seznámení s naším slavným *Fulda* chovám stále na dně svého srdce jako nejdrahocennější poklad. Nalodění na první zaoceánskou loď mi dodnes připomíná seznámení s mou první studentskou láskou. Během osmašedesáti let přerušované služby na moři jsem poznal velký počet našich lodí, první zmíněného *Fuška*, poslední pak naše *Slapy* s plavbou do Japonska, Číny a na Filipíny.

Kolikrát jsem pak za celou tu dobu vystupoval či sestupoval po opravdovém lodním trupu, nedokážu ani odhadnout. Ale ten první trap ze všech, to krátké prkno vybihající z mé první lodi na břeh v mém rodišti Roudnici nad Labem, mám stále před očima. Na parníčku, nesoucím úsporný název R-6, se nám všem třem dostává nádherného přijetí. Hned po vstupu na jeho palubu jsme přátelsky osloveni lodníkem v promaštěném pruhovaném tričku, které by muselo mít pro sběratele trojčí obrovskou cenu. Stojíme uprostřed malého říčního parníčku převážně černé barvy a já se nesměle, ale s obrovským klukovským zájmem rozhlížím kolem sebe. Vše je pro mne nové, nesmírně přitažlivé, poznamenané dálkou nad vodami, volností prostoru a nevšedním dobrodružstvím. Nad hlavami se nám tyčí dosti vysoký úzký sklápěcí komín. Ty lodní komíny se pak staly mou slabostí a vždy jsem je miloval. Už jen jako báječný orientační bod v záplavě ostatních lodí v obrovských přístavech světa, kam jsem se při svých toulkách vlekl často z posledních sil. Jako kluk teď pod jedním takovým komínem s tlukoucím srdcem a nějakým zvláštním očekáváním v duši stojím. Je sice trochu jiný než všechny lodní komíny, které mne teprve čekají, přesto je to ale lodní komín a já na něm mohu nechat oči. Je totiž prvním z dlouhé řady všech, které jsem pak poznal a snad právě proto mi tak září oči a nemohu ani popadnout dech. Snad jsem se do toho lodního komínu zamiloval.

Ukolem tohoto labeckého parníčku je tahat po Labi vory nebo dlouhé vlečné čluny, přepravující většinou uhlí, ale i obilí či jiné sypké či kusové zboží. Vlečné čluny jsou obvykle tři z sebou, právě tak jako je tomu u trojnásobné sestavy vorů. Jako by si tihle šifáci

18

Kapitola 4

Živí, mrtví a ti, co jsou na moři.

Promluvit v této stati o živých znamená věnovat se rozboru společnosti, ve které dnes žijeme. Není to žádné cukrátko. Z tohoto hrubě naturalistického scénáře mi už předem naskakuje husí kůže na celém těle, nedá se o něm psát jinak, než zase jen naturalisticky a to způsobem, ze kterého mi přímo jektají zuby. Je-li předmětem tohoto pojednání dnešní člověk, je třeba přizpůsobit se jeho úrovni, nebrat si žádné servitky a nebát se vůbec ničeho včetně nejvulgárnějších výrazů. Ať tedy nikdo nečeká, že se v této kapitole setká s líčením Boženy Němcové o idyllických dobách na Starém běhldle, kde prostě lidské duše ještě žily podle morálních norem, na které dnešní doba už dávno zapomněla.

Člověk, jinak též pán tvorstva, byl prý podle božího záměru stvořen z hroudny hlíny. Tímto způsobem tedy povstal Adam, první reprezentant lidské společnosti mužského rodu, upřímně řečeno žádný velký zázrak. Eva vznikla velice brzy po něm z jeho žebra, aby samotnému Adámkovi nebylo v ráji smutno. Už tohle biblické tvrzení je rozporuplné, v ráji by přece měl být každý šťastný a nějaké smutky by tu vůbec neměly přicházet do úvahy. Bible dále odvážně tvrdí, že člověk je stvořen k obrazu božímu. Jen kdyby to tak byla pravda, nějak se mi ten obraz nechce líbit, něco tu určitě nesouhlasí. Když tu lidskou chasu přelétáme jen docela letmým pohledem, neshledáme v tom davu uspěchaných, předrážděných a ke všemu zcela lhostejných lidí sebemenší božskou jiskřičku. Spíše připomínají vlčí smečku ženoucí se za kořistí, aniž by se přitom zajímali, koho při této honbě srazí na zem a ještě mu slápnou na krk. Projevy těchto zběsilců rozhodně žádnému stvoření k obrazu božímu neodpovídají. I když si náš Pán dal na své stvořitelské

76

Obsah

Předmluva	5
Kapitola 1	
Úvod	7
<i>Několik slov úvodem o jednom starověkém kouzelníci a o jeho paměti vztěku</i>	7
<i>Klíčové slovo: specializace v medicíně</i>	12
Kapitola 2	
Vzpomínky vonící sladkou vodou z města nad vlnkou řeky	17
<i>Mariášek nebolí ruce na Lahi</i>	29
<i>Stavba lodí jiným slovem</i>	31
<i>Studium anatomie s lidskou ulehkou v ruce</i>	33
<i>Lidská kůže ve službách vědy</i>	36
<i>Sílenci</i>	38
Kapitola 3	
Vzpomínky na stanou vodu řízených moří	43
<i>Indický oceán a mořské nemoc</i>	45
<i>Dvě centrály vědy a povzbuzení uprostřed vod</i>	51
<i>Radar</i>	53
<i>Palubní deník</i>	57
<i>Zdravotní deník</i>	59
<i>Stojte vna, mašha nebolí dle</i>	64
<i>Lodní kuchyně</i>	71

196

Kapitola 4	
Živí, mrtví a ti, co jsou na moři	79
<i>Výhoda dětí jako vězeň</i>	89

Kapitola 5	
Kapitola o mrtvých	101
<i>Dě se dnes žít podle křesťanského učení?</i>	105
<i>Průběh ve službách ideálů</i>	108
<i>Okoc Abrahám vrazil</i>	110
<i>Příroda zabíjí</i>	112
<i>Plati zákon o zachování hmoty a energie i pro živočišnou?</i>	115
<i>Stav o takzvaném Pánu tvorstva</i>	120
<i>Hmoty, po svícené zářivce</i>	125
<i>Colet zakletý vna živé hmoty</i>	127
<i>Nesmrtelná protoplasma, živá hmoty – zárodek života</i>	131
<i>Člověk by mohl mít docela jasno pasci když</i>	138
<i>Proč je to naše lidské tělo tak nesmrtelné složitě</i>	139

Kapitola 6	
Don na moři	147
<i>Pivo a pivní skautina palubě</i>	151
<i>Dobrá jídla, dobré pivo, základ všeho života</i>	160
<i>Lodní dělníci křák</i>	164

Kapitola 7	
Vzpomínky na jakoukoliv práci	
<i>Ktíři soze, jerom domů vědy vrací</i>	172
<i>Být na moři není jen tak</i>	177
<i>Že kdož jsou na moři, ale i o těch, kteří jsou na pevnině</i>	180
<i>Čekání (nebo dlouhého vytrvání) čas na moři</i>	190

199

...a ti, co jsou na moři

ČESKÝ DOKTOR NA MOŘI (VII)

Otakar Mlejnek

Ilustrace a foto na obálce Marek Přikryl.
Autor fotografií MUDr. Otakar Mlejnek.
Předmluva Prof. MUDr. Jan Pirk, DrSc.
Grafická úprava a technická redakce Marek Přikryl.
Redakce Andrea Vernerová.
Sazba a litografie Mare-Czech.
Vydalo nakladatelství Marek Přikryl – Mare-Czech,
Křivčická 42 642, Praha 8-Čimice,
e-mail: nakladatelstvi@mare-czech.cz, www.mare-czech.cz
jako svou 46. publikaci, v edici Lodě v české minulosti svazek 32.

Vydání 1., Praha 2013.

ISBN: 978-80-86930-41-1

Tisk a vazba powerprint s.r.o.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo kopírována v podobě mechanické, elektronické nebo jiné jakýmkoli jiným informačním systémem, bez předchozího souhlasu držitelů autorských práv.